

Republika Srbija
VRHOVNI KASACIONI SUD
Kzz 116/10
28.04.2010. godina
Beograd

U IME NARODA

Vrhovni kasacioni sud, u veću sastavljenom od sudija: Anđelke Stanković, predsednika veća, Nevenke Važić, Ljubice Knežević-Tomašev, Veska Krstajića i Mirjane Ivić, članova veća, sa savetnikom Vrhovnog kasacionog suda Draganom Vuksanović, kao zapisničarem, u krivičnom predmetu okrivljenog M.A, zbog krivičnog dela teško delo protiv bezbednosti javnog saobraćaja iz člana 201. stav 3. u vezi člana 195. stava 3. u vezi stava 1. Krivičnog zakona Republike Srbije, odlučujući o zahtevu za zaštitu zakonitosti Republičkog javnog tužioca Ktz. 398/09 od 28.1.2010.godine, podignutom protiv pravnosnažne presude Okružnog suda u Novom Sadu Kž. 780/08 od 19.2.2009. godine, u sednici veća održanoj 28.4.2010. godine, doneo je

P R E S U D U

ODBIJA SE kao neosnovan zahtev za zaštitu zakonitosti Republičkog javnog tužioca Ktz. 398/09 od 28.1.2010. godine podignut protiv pravnosnažne presude Okružnog suda u Novom Sadu Kž. 780/08 od 19.2.2009. godine.

O b r a z l o ž e n j e

Presudom Opštinskog suda u Novom Sadu K. ... od 29.2.2008. godine okr. M.A, na osnovu člana 355. tačka 3. ZKP, oslobođen je od otpužbe za krivično delo teško delo protiv bezbednosti javnog saobraćaja iz člana 201.stav 3. u vezi člana 195.stav 3. u vezi stava 1. KZ RS.

Odlučujući o žalbi Opštinskog javnog tužioca u Novom Sadu i žalbi punomoćnika maloletnog oštećenog L.M, Okružni sud u Novom Sadu je presudom Kž. 780/08 od 19.2.2009. godine, uvažanjem žalbe punomoćnika maloletnog oštećenog, preinačio prvostepenu presudu u delu odluke o troškovima postupka a žalbu javnog tužioca odbio kao neosnovanu i prvostepenu presudu u nepreinačenom delu potvrdio.

Protiv presude Okružnog suda u Novom Sadu Kž. 780/08 od 19.2.2009. godine Republički javni tužilac podigao je zahtev za zaštitu zakonitosti Ktz. 398/09 od 28.1.2010. godine, zbog bitne povrede odredaba krivičnog postupka iz člana 368. stav 1. tačka 11. ZKP, u vezi člana 351. stav 1. ZKP i člana 391. stav 1. ZKP i zbog povrede odredbe člana 110. stav 1. Zakona o osnovama bezbednosti saobraćaja na putevima (ZOOBS), s predlogom da se zahtev uvaži i utvrdi da je drugostepenom presudom u korist okrivljenog povređen zakon.

Vrhovni kasacioni sud je, pošto je postupljeno u smislu člana 422. stav 2. i 3. ZKP, održao sednicu veća u prisustvu okr. M.A. i u odsustvu uredno obaveštenog zamenika Republičkog javnog tužioca, na kojoj je razmotrio spise predmeta sa presudom protiv koje je zahtev za zaštitu zakonitosti podignut, pa je, po oceni navoda u zahtevu našao:

Zahtev je neosnovan.

Prema zahtevu, drugostepeni sud u obrazloženju svoje odluke navodi da je prvostepeni sud pravilno utvrdio da nije dokazano da je okrivljeni izvršio krivično delo koje mu je stavljeno na teret, jer nije dokazano da je povredio odredbu člana 110. stav 1. ZOOBS-a, da je prvostepeni sud izveo sve potrebne dokaze, te da je

pravilnom ocenom istih, potpuno i pravilno utvrdio sve odlučne činjenice. Međutim, drugostepeni sud, dalje, na strani tri obrazloženja svoje presude navodi, suprotan zaključak od prvostepenog suda da uzrok saobraćajne nezgode nije samo u radnjama maloletnog oštećenog, već i u postupanju okrivljenog. S tim u vezi, drugostepeni sud iznosi svoj činjenično -pravni zaključak sa obrazloženjem da stupanje pešaka na kolovoz i kada je nepropisno, nalaže vozaču povećanu pažnju i obavezu da svoju vožnju prilagodi datoj situaciji i po potrebi zaustavi svoje vozilo, ako pešak nastavi kretanje, te da je u tom smislu uzrok nezgode i u njegovoj neadekvatnoj reakciji. Međutim, i pored toga, drugostepeni sud potvrđuje prvostepenu presudu jer smatra da bi prvostepeni sud prekoračio optužbu primenjujući drugu blanketnu normu. Upravo je u tom delu, prema navodima zahteva, drugostepena presuda nerazumljiva, razlozi su nejasni a i obrazloženje protivrečno izreci jer je iz takvih navoda nejasno da li je drugostepeni sud prihvatio činjenično stanje utvrđeno od strane prvostepenog suda, ili nije, budući da je zaključak drugostepenog suda suprotan od zaključka prvostepenog suda.

Tužilac, nadalje, u zahtevu, iako najpre navodi da je nejasno da li je drugostepeni sud prihvatio utvrđeno činjenično stanje, konstatuje da drugostepeni sud nije prihvatio činjenični zaključak prvostepenog suda već je sam ocenio izvedene dokaze iz kojih je izveo suprotan zaključak u pogledu odlučne činjenice - uzroka saobraćajne nezgode. Time je, prema zahtevu, učinjena bitna povreda odredaba krivičnog postupka iz člana 368. stav 1. tačka 11. ZKP u vezi člana 391. stav 1. ZKP, jer je drugostepeni sud u situaciji kada činjenice nisu pravilno utvrđene, umesto što je prvostepenu presudu potvrdio, trebalo da istu ukine ili da održi glavni pretres.

Iznete navode zahteva Vrhovni kasacioni sud ocenjuje neosnovanim iz sledećih razloga:

Pre svega, ne može se prihvatiti stav iznet u zahtevu da je suprotan činjenično pravni zaključak prvostepenog i drugostepenog suda u pogledu odlučne činjenice - uzroka saobraćajne nezgode.

Prvostepeni sud je, u razlozima presude na strani 6 u poslednjem stavu i na strani 7 u prvom stavu, zaključio da „u ovakvoj saobraćajnoj situaciji, iako je okrivljeni, a prema nalazu i mišljenju veštaka, imao mogućnost da uoči kada je maloletni pešak stupio na kolovoz i započeo sa pretrčavanjem i da radnjom intenzivnog kočenja izbegne predmetnu saobraćajnu nezgodu, radnja okrivljenog - kašnjenje u reakciji i nepreduzimanje radnje intenzivnog kočenja, jeste samo doprinos okrivljenog nastaloj nezgodi, ali nije u uzročno posledičnoj vezi sa nastalom nezgodom, već je nezgodu upravo prouzrokovao maloletni oštećeni koji je započeo pretrčavanje kolovoza kada mu je upaljenim crvenim svetlom za kretanje pešaka bio zabranjen prolaz preko obeleženog pešačkog prelaza“. Iz ovako datih razloga prvostepenog suda jasno je da prvostepeni sud ne isključuje doprinos okrivljenog nastanku saobraćajne nezgode.

Drugostepeni sud, koji inače u potpunosti prihvata sva činjenična utvrđenja prvostepenog suda (strana 3 drugi stav obrazloženja drugostepene presude) i, kao i prvostepeni sud, iznosi mišljenje da okrivljeni nije povredio odredbu člana 110. stav 1. ZOOPS-a, u suštini ne daje drugačiji činjenično pravni zaključak o uzroku nastanka saobraćajne nezgode. Iako je u drugostepenoj presudi navedeno „suprotno zaključcima prvostepenog suda“, iz daljih navoda - da uzrok nezgode nije samo u radnjama oštećenog, jer stupanje pešaka na kolovoz, pa i kada je nepropisno, nalaže vozaču povećanu pažnju i obavezu da svoju vožnju prilagodi datoj situaciji i po potrebi zaustavi svoje vozilo ako pešak nastavi kretanje, ne može se zaključiti da drugostepeni sud nalazi da radnje okrivljenog - kašnjenje u reakciji i nepreduzimanje kočenja predstavljaju direktnu uzročnu posledičnu vezi sa nastalom nezgodom, već da upravo i drugostepeni sud tim navodima ukazuje na doprinos okrivljenog nastanku nezgode.

S toga je neosnovan navod zahteva da drugostepeni sud nije prihvatio činjenični zaključak prvostepenog suda, već da je sam izvršio ocenu dokaza koje je izveo prvostepeni sud i iz tih dokaza izveo suprotan zaključak od onoga koji je dao prvostepeni sud. S tim u vezi, neosnovan je i navod zahteva da se ovde radi o situaciji kada činjenice nisu pravilno utvrđene, jer to ne proizilazi iz drugostepene presude, već upravo suprotno - da je prvostepeni sud izveo sve potrebne dokaze te da je pravilnom ocenom istih i odbrane okrivljenog, potpuno i pravilno utvrdio sve odlučne činjenice.

Prihvatajući u potpunosti utvrđenje prvostepenog suda da nema dokaza da je okrivljeni povredio odredbu člana 110. stav 1. ZOOPS-a i dajući o tome adekvatne razloge, drugostepeni sud navodi da bi radnjama okrivljenog kakve je prvostepeni sud utvrdio u činjeničnom stanju, eventualno mogla biti povredena neka druga odredba ZOOPS-a. Dakle, drugostepeni sud ne tvrdi izričito da postoji povreda neke druge odredbe, već da bi takva povreda eventualno mogla postojati. Međutim, imajući u vidu činjenične navode optužnog akta, odnosno konkretne radnje za koje je okrivljeni optužen, drugostepeni sud nije ni mogao da opredeli eventualnu povredu neke druge blanketne norme. S tim u vezi, drugostepeni sud je jasno naveo da okrivljenom nije stavljena na teret povreda druge odredbe, zbog čega ga prvostepeni sud nije ni mogao osuditi, jer bi tada morao da izmeni

činjenično stanje u odnosu na optužnicu, a time bi optužba bila prekoračena, što bi dovelo do povrede zakona na štetu okrivljenog.

Najzad, neosnovan je i navod zahteva da je došlo i do povrede odredbe člana 110. stav 1. ZOOPS-a, jer se, prema zahtevu, ova odredba odnosi na sve pešake koji su stupili na kolovoz iako im je semaforom zabranjen prolaz.

Suprotno iznetom stavu zahteva, po nalaženju Vrhovnog kasacionog suda, a kako su to pravilno zaključili i nižestepeni sudovi, odredba člana 110. stav 1. ZOOPS-a odnosi se samo na saobraćajnu situaciju kada pešak započne prelazak kolovoza na znak zelenog svetla, pa u međuvremenu, dok se još uvek nalazi na obeležnom pešačkom prelazu, dođe do promene svetla za kretanje pešaka. U konkretnom slučaju nije postojala takva saobraćajna situacija, s obzirom da je ocenom izvedenih dokaza utvrđeno da je maloletni oštećeni stupio na pešački prelaz na znak crvenog svetla za pešake i to trčećim korakom.

Nalazeći, iz iznetih razloga, da drugostepenom presudom nisu učinjene povrede zakona na koje se u zahtevu za zaštitu zakonitosti ukazuje, Vrhovni kasacioni sud je, na osnovu odredbe člana 424. ZKP, odlučio kao u izreci ove presude.

Zapisničar - savetnik

Predsednik veća

Dragana Vuksanović,s.r.

sudija

Anđelka Stanković,s.r.